

Nordamerikanere lytter

Nr. 10 – 1978

En stor gruppe fra Nord-Amerika satte sitt preg på de siste ukene i Caux. Steve Dickinson fra Virginia skriver om oppholdet:

Det var et viktig møte med omverdenen. 140 amerikanere og kanadiere gikk imot en generell tendens til å trekke seg tilbake fra resten av verden, da de reiste til Caux for å være «vertskap» ved en spesialkonferanse der. De kom fra 19 amerikanske stater og 7 kanadiske provinser. Sorte og hvite, indianere, fransk- og engelsktalende, og mange andre immigrant-nasjoner var med. Konferansetemaet var: «Mennesket kan forvandles — et forenende element i vår tid.»

«Vi nordamerikanere har av og til presset igjennom vårt spesielle syn,» het det i innbydelsen. «Og noen ganger har vi trukket oss unna. Nå ønsker et voksende antall av oss å handle i ekte partnerskap med andre nasjoner.» Og det ble anledning til dialoger, med 400 fra alle kontinenter — fra det sørlige Afrika, Nigeria, Latin-Amerika, Japan, Italia og Frankrike, og mange andre land. Kriseområder som Midt-Østen, Irland, Rhodesia og Etiopia var representert.

Det var et øyeblikkelig gjensvar til nordamerikanernes åpne holdning. En havnearbeiderleder fra Brasili sa at USA ikke er ment å være verdens politimann, men en gjenoppbygger av verden. Yukihisa Fujita fra Japan ba Amerika «eksportere den moralske kraften som reddet USA etter Watergate til

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

vår del av verden, hvor vi trenger den desperat». Afrikanere ba nordamerikanerne om å hjelpe til å skape et nytt forhold mellom USA og Afrika.

Amerikanerne måtte konfronteres med dype følelser hos mange, mot et land som har begått anseelige feil gjennom sitt verdensengasjement. Men i Caux var det et skapende direkte møte mellom kontinentene, som la grunnlag for tillit og forståelse.

*

Stoff fra spesialkonferansen for industri- og fagforeningsfolk 30. august til 4. september kommer i neste nummer.

OGSÅ EN DIALOG

— HAR DU HØRT —

at det kommer enda flere barn hit til Caux neste sommer?

— Det er bra.

— Hele familier skal være her og snakke sammen om hva det vil si å være *en ordentlig familie*.

— Er det noe å snakke om da?

— Ja, av hensyn til fremtiden. Det sies at mennesket er det eneste levende vesen som har glemt hvordan det *skal ta seg av sitt eget avkom!!*

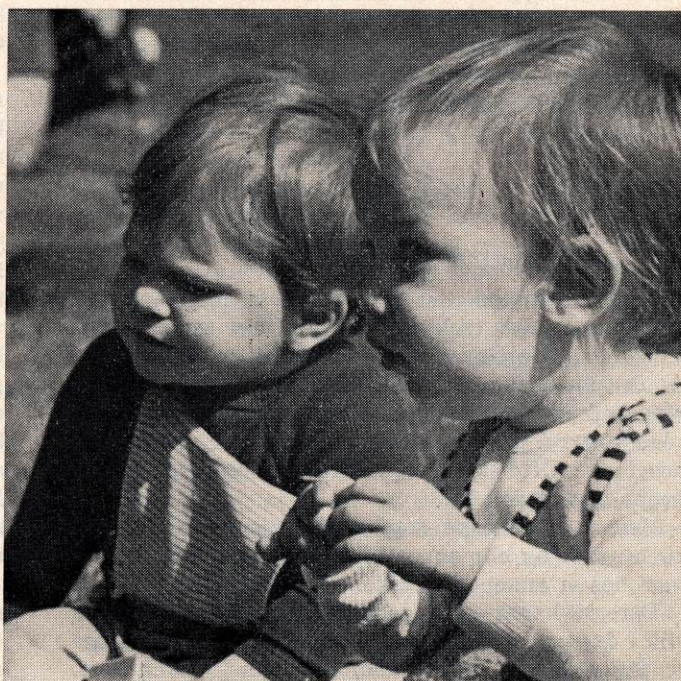
— Mor og far gjør visst så godt de kan, tror jeg, selv om det går litt på halv tolv av og til.

— Ja, men nå skal alle være med og gjøre så godt de kan *sammen*, barna også.

— Jeg syns nok du og jeg bør delta.

— Ja, til neste år har vi lært å gå også!

Foto: Franzon.

Hørt i Caux

Ikke selvsagt

Yukihisa Fujita er en ung japaner som har tilbrakt mesteparten av sommeren i Caux, blant annet for å hjelpe til med arrangementene med de japanske delegasjonene som besøkte konferansesentret. «Jeg er imponert over hvordan sveitserne inkluderer alle i det demokratiske eksperimentet vi opplever her,» sa han.

«Dette er ikke selvsagt — hvis Caux var i Japan er det ikke sikkert det ville være slik. Vi japanere ønsker alltid å være noe spesielt, og derfor er det vanskelig å inkludere mennesker fra andre bakgrunner.

Ved åpningen av sommerkonferansen ifjor talte inderen Rajmohan Gandhi generøst om Japan som et land hvor vi både har brød og frihet. Men vårt demokrati er blitt så institusjonalisert at individets ansvar og initiativ blir kvalt.

Mange japanere spør seg selv: Hva er det som er så galt med oss? Vi har arbeidet hardt, vi har produserte varer som andre er villige til å kjøpe. Hvorfor blir vi straffet for vår flid? og: Det er opp til de andre å forstå oss, vi har gjort mye mer for å forstå dem, enn de for å forstå oss! Noen kaller dette isolasjon. Men jeg tror ikke det kommer utenfra, det ligger i vår egen karakter og holdning. Jeg tror at vi må finne nye mål, en større visjon og oppgave enn bare oss selv, og villighet til å tjene andre i nasjonenes familie.

Jeg var takknemlig for Australias statsminister Fraser som oppsøkte vår statsminister — ikke for å snakke om bilaterale spørsmål som handel osv., men for å finne frem til hva Australia og Japan kan gjøre sammen for resten av verden, spesielt U-landene. Det er et eksempel på 'levende demokrati' i verdensmålestokk.»

Ærlighet kontra kynisme

«Tretti år i diplomatiet har overbevist meg om at vi må finne et svar til kynismen som brer seg i det internasjonale arbeidet,» sa den britiske diplomaten A. R. Mackenzie, i en tale til industri- og fagforeningsfolk som var samlet i Caux i slutten av august. «Jeg våger å påstå at det samme gjelder industri og arbeidsliv. Ofte skjer det verste nettopp på grunn av denne kynismen.

Men et menneske som ærlig gjennomskuer sin egen natur og blir annerledes, har et svar til kynismen hos et annet menneske.

Dere vil kanskje innvende at det ikke er lett å leve slik i dagens økonomiske og politiske verden, og det er jeg sannelig enig i. Man blir kanskje angrepet.

Det er jeg blitt. Men spørsmålet er: Kjenner du noe alternativ som fungerer?»

Katedraler

Alec Smith, sønn av Rhodesias statsminister, fortalte hvordan han lærte den svarte nasjonalistlederen Arthur Kanodereka å kjenne for tre år siden i Caux.

«To rhodesere måtte komme til Sveits for å bli venner. Men siden det har vi arbeidet sammen, og det finnes egentlig intet annet grunnlag for samarbeidet enn vår felles tro på Gud og overbevisning om at Han vil bruke oss og andre for å påvirke situasjonen i Rhodesia.

Jeg sier ikke at det vil bli mulig å unngå en avgjørende krise i Rhodesia i år. Men hva som enn skjer, tror jeg at vi er i ferd med å bygge et grunnlag for et nytt samfunn.

Kanskje jeg ikke får leve og se det nye samfunnet skapt. Men her i Europa er det mange katedraler som det tok flere hundre år å bygge. Menneskene som la grunnsteinen, så aldri katedralene ferdige. Men hvis ingen hadde lagt grunnsteinen, ville katedralene ikke ha blitt bygget.»

Nattevakt

«Det er pasientene som må lide når sykepleiere og leger ikke liker å arbeide sammen,» sier Angela Cook, en ung sykepleierske fra Wales.

«En gang som elev skulle jeg ha nattevakt sammen med en søster som jeg ikke likte. Hun var nemlig lut doven. Ettersom natten skred frem, ble jeg mer og mer kritisk, mer og mer selvtillit, og mer og mer ansent. Neste natt var like ille, og jeg var utkjørt om morgenen. Før jeg gikk på vakt igjen, ba jeg en bønn om at jeg måtte lære å samarbeide med jenta. En enkel tanke kom: 'Legg merke til hennes humoristiske sans.'

Og hun hadde virkelig et oppkomme av humor, hun elsket vitser av ethvert slag. Ettersom jeg begynte å sette pris på humoren, likte jeg henne mer som menneske også. Etter syv netter sammen, ba hun meg om unnskyldning for sin dovenskap, og spurte hvordan jeg hadde holdt ut med henne. Jeg fortalte ganske enkelt hva som var skjedd. «Jeg misunner deg,» sa hun om min tro på ledelse og de fire absolutter.

Dette lærte meg to ting, for det første at det finnes et gullkorn i ethvert menneske, en kvalitet som er helt spesiell. For det annet at en i stedet for å gjøre et annet menneske mindre ved kritikk eller

Hvor fortid er nåtid

Noen inntrykk fra Assisi

Av Jens-J. Wilhelmsen

Assisi pranger på sin høyde over den vakre Spolettodalen. Tårnene og kuplene på kirkene er flombelyst om natten, og byen ligger der som et Soria Moria slott når mørket senker seg. Inne i Assisi er det meste som det var på Den hellige Frans' tid: De trange smugene snor seg mellom eldgamle vakre hus og over alt støter en på minnene om Frans: San Damiano, den lille kirken utenfor bymuren hvor han fikk sitt kall, Eremitte delle Carceri, hvor han preket

selvrettferdighet, kan hjelpe vedkommende til å vokse ved å søke etter det gullet, og hjelpe til å polere det.»

Lønn etter behov

29-årige Jacob Bomann-Larsen fra Skien engasjerte seg i bevegelsen «Framtiden i våre hender» etter endt handelshøyskole. «Jeg visste at dette var å avstå fra høy lønn og mange status-symboler,» fortalte han i Caux. «Men nå har jeg opplevet at det er realistisk at mennesker kan gjøre en jobb frivillig uten å få mer penger for det enn de virkelig trenger.

Lønnssystemet på vårt kontor er basert på at vi skal ha lønn etter behov, og vi diskuterer regelmessig hva disse behovene er, for det forandrer seg. Noen har for eksempel barn å forsørge. Hittil har det fungert fordi vi har et felles mål og en felles motivasjon.»

Kommunist-frykt

«Folk er bekymret over at kommunismen er på fremmarsj i Afrika, hvor det var et forbudt ord for 20 år siden,» sa Isaac Amata fra Nigeria. «Kommunister har planlagt dag og natt hvordan de skulle få innflytelse over vårt kontinent. De kommer og sier til oss: 'Vi er deres venner og vil gjerne hjelpe dere å bli kvitt alt som plager dere.' Når våre venner fra Vesten kommer, sier de ofte: 'Hvis dere ikke gjør slik eller slik, kommer dette eller hint til å skje med dere.' De bidrar ikke til at vi opplever dem som våre venner.

Hva ville skje hvis Europa og Nord-Amerika lærte å forandre fiender til venner? Mange av lederne i Afrika ville motta det med begeistring.

Hvis den amerikanske regjering praktiserte Moralsk Opprustning og eksporterte det til resten av verden, ville frykten for kommunismen i Afrika forsvinne. For vi afrikanere ønsker en løsning på selvisheten og materialismen, enten den kommer fra Vest eller Øst.»

for fuglene, og Basilica di San Francesco, den ruvende katedralen hvor han ligger begravet.

Her er grottene og hulene hvor Frans og hans venner bodde. Her tilbrakte de timer og dager i bønn, ofte i isnende kulde. Frans sov alltid på jorden eller på stein, og han hadde aldri noe annet enn en stein eller en stokk under hodet. Det var for å gjøre det usynlige synlig at de gikk til den ytterste grense av forsakelse og fornektet kroppens og den fysiske verdens krav. Derved viste de til en annen virkelighet på en måte som har lyst gjennom århundrene.

Uforglemmelig uke

Vi var 12 fra 8 nasjoner som reiste til Assisi etter at sommerens konferanse i Caux var over. Vi dro fordi vi følte behovet for uforstyrret tid og for å la oss utfordre og næres av Frans og hans venners eksempel. Uken vi tilbrakte der ble en milepel for de fleste av oss.

«Den fransiskanske ånds vesen er likevekten mellom å trekke seg tilbake fra verden for å søke kilde, og på den annen side å gå ut i verden for å gjøre Kristi kjærlighet levende,» skriver en Assisi-besøker. Dagene og ukene i ensom bønn gjorde ikke Frans og hans venner til verdensfjerne eremitter. De grep inn i historien på en praktisk måte. I basilicaen oppbevares en gave fra Sultanen av Egypten til Frans. Bakgrunnen er at Frans dro til Egypten på en tid da kristne og muhammedanere lå i bitter krig med hverandre. Med livet som innsats krysset Frans linjene og fikk møte Sultanen. Hans mot og tro vant Sultanen fullstendig og slo en bro mellom to fiendtlige verdener.

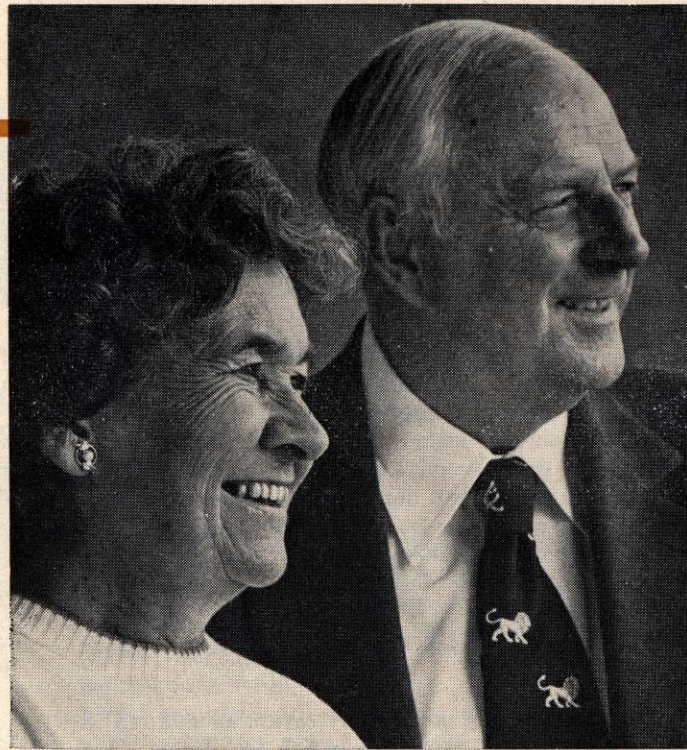
Fransiskanerne tente også viljen til å leve ut kristendommen i tusener av sine landsmenn. I Assisi og omegn utløste deres eksempel en bølge av begeistring: Etter Frans' død i 1226 ble første del av basilicaen til hans ære — et majestetisk byggverk, reist på 22 måneder! Nabobyen Perugia, Assisis gamle rival og fiende, sendte 150 mann hver dag for å være med i arbeidet. Og datidens store italienske kunstnere flokket til Assisi for å utsmykke den. Her er vegg etter vegg med fresker av Giotto, Lorenzetti, Martini, Cimabue.

I Assisi opplever en ikke bare sammenhengen mellom fortid og nåtid, men sammenhengen mellom alt liv. Frans gjorde den levende gjennom sin kjærlighet til dyrene og skapningen. Jeg satt lenge i den vesle haveflekken i San Damiano hvor han skrev sin berømte «Solsang». Her er to av versene:

Forts. side 6

Dobbel styrke

«Jeg skal intervjuer fru Kim Beazley, vil du være med?» spør en sveitsisk kollega. Og hvem vil ikke treffe en australsk topp-politikers kone? Fru Betty Beazley ville vi likevel kalt henne på norsk, og det leder til refleksjoner. Idet den sveitsiske journalisten er ferdig med sine spørsmål, kommer jeg forsiktig med ett:

Betty og Kim Beazley.

— Er fru Kim Beazley først og fremst sin manns kone?

Det er tydelig å merke at spørsmålet ikke er nytt for henne. I en årrekke har hun vært omgitt av dynamiske og meningssterke ung-sosialister: sine nå voksne barn, og hjemmet har til tider vært en eneste ping-pong-match av kryssende oppfatninger. Også om «kjønnsroller», forteller hun.

— Jeg var lærerinne i en årrekke og sterkt sosialt engasjert lenge før jeg traff min mann. Som ung ledet jeg ungdomsklubber i sosiale kriseområder, og jeg ledet partiets kvinnegruppe i vår valg-krets etter at vi giftet oss. Men da Kim ble undervisningsminister i Whitlams Labour-regjering, bestemte jeg meg for at min første oppgave var ved hans side. (Tidligere hadde gjerne barna kommet først.)

Betty Beazley morer seg så øynene blir smale streker i det sterke ansiktet:

— Min datter var en smule indignert, ikke minst fordi jeg var tilfreds!

Jeg er ikke et menneske som lett former generelle teorier. Men det er tydelig at en harmonisk hjemmesituasjon gjør en politiker omtrent dobbelt så effektiv. Glem ikke at det han kjempet for også var mine hjertesaker!

— Hvilke saker først og fremst?

— Jeg var slått av hans kongstanke om at *ethvert barns behov skal møtes*. Og fascinert av den praktiske konsekvensen av denne tanken: Flere spesialutdannete lærere og flere hjelpemidler i omsorgen for de handicappede. Reformprogrammer ble oppmuntret, det ble skapt nye tilbud for de spesielt begavede barna. Misjons-skoler fikk finansiell støtte så de kunne øke innsatsen for de sterkt diskriminerte barna fra den australske urbefolkningen. Det kom nye undervisningsformer som gjorde det mulig for disse barna å bli undervist på sitt eget stammespråk. I denne prosessen ble historier fortalt inn

på bånd av stammens «eldste» og omformet til illustrerte lærebøker. Hjelpere fra barnas egne stammer underviste ved at hvite lærere trenet og støttet dem. De 2.000 katolske skolene i Australia fikk finansiell støtte for å komme opp på samme nivå som de 8.000 statsskolene, som også fikk en nivåheving. (Et biprodukt var at fordommer og sektetisme som har splittet protestanter og katolikker ble brutt ned.) Universiteter, tekniske skoler og lærerskoler ble gjort frie. (Det australske undervisningsbudsjettet ble femdoblet under Beazley.)

— Hva lærte du i de årene?

— Tålmodighet, innlevelse, tillit. En verdsetting av min mann som gjorde meg i stand til å la småting passere av hensyn til det større som skulle gjøres. For eksempel at jeg ikke ble såret når han var kort i tonen.

To hovedtanker hjalp meg. «Ikke et overflødig ord.» Det sparte tid og nervøs energi. Og så den andre siden av saken: Når jeg talte ut av kjærlighet kunne jeg si absolutt hva som måtte sies, og det ble akseptert umiddelbart fordi det ikke var blandet opp med mine egne frustrasjoner og krav.

Den andre tanken var: «Gjør ikke mer enn halvparten av hva du normalt ville påta deg.» Det betydde at jeg kunne glede meg over sosiale arrangementer og møtet med så mange mennesker fra forskjellige steder i landet. Jeg var i stand til å ta imot min manns stab, kolleger og utsendinger fra urbefolkningen, i vårt hjem.

— Merket du forandringer i holdningene i undervisningssektoren da din mann ble minister?

— Det ble arbeidet hardere! Og det var en sterk glede over at vi kunne iverksette en ny politikk. Vi var selv lærere, og arbeidet ble lagt i hendene på de profesjonelle lærerne i skolerådene. Min mann møtte dem og ga dem en visjon og en målsetting for arbeidet. Men det var ingen omskifting i departe-

Individets ansvar – på to kontinenter

Jeg trives i jobben. Hver dag har sin spenning. Da jeg ble tilbudt stillingen for noen år siden, sa jeg til presidenten for selskapet at han kanskje skulle tenke seg om en gang til før han ansatte meg, for det kunne hende at jeg ville bli en belastning. Fordi jeg ønsket å basere livet mitt på absolutte moralnormer. Det var jeg ikke villig til å gå på kompromiss med.

Jeg var 50 år og på leting etter en jobb. Ville jeg bli skjøvet til side?

Han så lenge på meg, så sa han: «Hvis De noen gang blir bedt om å gjøre noe uærlig, skal De komme til meg.» Det var en god måte å begynne en jobb i et entreprenørfirma. For meg er det en glede at det også har vært den slags konstruksjonsarbeide som jeg visste var min oppgave: å bygge en ny verden.

Hvorfor skulle ikke vårt privatliv gjøres til et mønster for en hel nasjon? Fruktene av absolutte moralnormer er at du selv blir en fri mann, frykten forsvinner, du kan se dine medmennesker rett i øynene — til og med ligningsmannen. Folk får tillit til deg.

En dag ringte telefonen. Det var en av landets store industriledere. «Vi har snakket sammen på telefonen,» sa han. «Jeg har aldri møtt Dem. Men De har en spesiell måte å gjøre tingene på. Jeg skulle gjerne finne ut hva som ligger bak. Vil De komme til lunsj?»

Til å begynne med snakket vi forretninger, og så spurte han: «Hva gjorde De før De begynte hos Christiani & Nielsen?» «Jeg arbeidet med Moralsk Opprustning.» Han så på meg, ble rød i ansiktet og spurte sint: «Vet De ikke at jeg er en hedning. Jeg tror ikke på Gud.» «Jeg har aldri truffet noen som ikke tror på noe,» sa jeg. «Ved den motsatte ytterlighet tror man bare på seg selv.»

Han var stille en stund, så sa han: «Der traff De meg midtskips.» Vi hadde en lang samtale, om normene som jeg hadde besluttet meg for å leve etter, og meget annet.

Neste dag ringte han igjen og sa: «Ved begynnelsen av lunsjen i går kom jeg med en løgn. Dette er sannheten. Jeg kan ikke lyve etter den samtalen.»

Willy Rentzman, personaldirektør, København.

mentet, ingen politiske utnevnelser, så alle kjente jobben sin og var i stand til å handle raskt.

— Hva med regjeringens fall i 1975?

— Det var totalt uventet og uten presedens at Generalguvernøren avsatte en valgt regjering og satte inn en annen mann og et annet parti til å regjere. Vi selv og min manns stab kunne ikke tro det da nyheten kom over radioen! Det var et fryktelig sjokk. Men noen uker senere var jeg glad av hensyn til Kims og min helse at jobben var over. Staben tilbød seg å bruke sine ferier til å hjelpe med omskiftingen og gjøre alt klart til ministerskiftet, og alt gled glatt. Deres lojalitet var enestående.

Det gledelige er at ingen av reformene i undervis-

Etter valgene i India ifjor har det vært snakket mye om distriktsutbygning, og det er lagt mange planer i New Dehli. Men det er ikke nok å overlate utviklingen til regjeringen. Det er f. eks. opp til oss alle å finne ut hvordan landsbyboerne omkring oss kan bedre sine kår.

Gjennom MRA har jeg lært å kjenne en fagforeningsleder, C. P. Singh, som arbeider i min hjemby Jamshedpur — Indias stålby, også kjent som en slags ideal-by. Men i landsbyen hvor C. P. Singh bor, mindre enn en mil borte, fant jeg en annen virkelighet. Det var ingen skoler for de fattige barna, ingen elektrisitet, ingen veier som ambulansene kunne benytte i kristetilfeller, ikke skikkelig helsevesen eller drikkevann. Mange var henvist til vanddammene etter monsunen. Folk tilbrakte timevis om kvelden i illegale brennevinsjapper.

C. P. Singh var fast bestemt på å gjøre noe. Ved et møte i landsbyrådet foreslo han dannelsen av en komité som skulle være ansvarlig for en skikkelig bro. Komitéen samlet inn over 8.000 rupees fra landsbyboerne, og broen ble bygget på to måneder.

Så gikk vi til en mann i stålindustrien i Jamshedpur, og fortalte ham hva vi ønsket å gjøre. Først var han mistenksom, men vi overbeviste ham, og han hjalp oss å skaffe bøker, tavler, kritt og annet utstyr til 60 barn. Han ordnet også med betaling av lønn til to lærere. Landsbyboerne selv har nå bygget et skur hvor skolen holder til. Veier er bygget, og det skal bores brønner etter monsunen.

Nylig ble det valgt landsbyråd. Noen av kandidatene var medeiere i brennevinsutsalget, og hadde kapital og ramp i ryggen. C. P. Singh bestemte seg for å stille som motkandidat som leder av rådet. Han hadde lite penger, og ble truet flere ganger av de andre kandidatenes venner. Men nylig hørte jeg at han ble valgt.

I India føler vi ofte at byråkratiet er så overveldende at ingenting som enkeltindivid kan gjøre, har noen virkning. Det som skjedde i denne landsbyen overbeviste meg om at alt er mulig hvis vi adlyder Gud.

Amit Mukerjee, Jamshedpur, India.

ningssektoren fra de tre årene er blitt opphevet av den nye regjeringen. De er gått inn i vår nasjonale arv. Under den vanskelige tiden følte Kim at makten fremdeles tilhørte Gud, og at det ikke var noe å bli så opprømt over. Under og flere måneder før det uventede maktskiftet hadde han gitt undervisningsministeren i skyggerregjeringen fri adgang til papirer og planer, slik at arbeidet kunne fortsette ubrutt.

Sier Betty Beazley, som giftet seg med det australske parlamentets «baby» i slutten av 30-årene. Da Kim Beazley gikk av, 60 år gammel, ble han kalt «Husets far» fordi han hadde sittet lenger enn noen annen.

E. R. H.

Kort nytt

Hvor fortid er . . .
Forts. fra side 3

TIL ET GODT FORMÅL

I forbindelse med hundreårsfeiringen av Frank Buchmans fødsel har Stiftelsen for Moralsk Opprustning i Sveits satt igang en innsamling til et minnefond. Målet er en million sveitserfranc, og midlene fra fondet skal brukes til utvikling og drift av konferansesenteret i Caux.

Til nå er det kommet inn 207.000 sveitserfranc, som er bidrag fra privatpersoner i Sveits og andre land. Av dette beløpet er det i Norge samlet inn kr. 12.400,-.

TRE-MÅNEDERS KURS

Hvordan kan menneskene utrustes til oppgavene i en raskt foranderlig verden?

Et eksperiment i Australia med dette hovedmotive går frem etter tre retningslinjer: teoretisk og praktisk kunnskap, et stort nok perspektiv på oppgavene og et solid grunnlag i det personlige livet.

I over et år er det blitt holdt kurser i et MRA-sentrum i Melbourne, med et slikt siktepunkt. Først vil man nå landets egen ungdom med kursene, og forberede den til innsats hjemme og på andre kontinenter. Men det kommer også deltagere fra asiatiske og andre sørhavsland, og helt fra Europa.

Hvert kurs, som varer i minst tre måneder, har tre faser. Først undervisning om utfordringer og muligheter i den moderne verden — miljø- og befolknings-spørsmål, ideologier og religioner osv.

Den andre fasen består av kontakt med mennesker innen administrasjon, industri og forretningsliv, minoritetsgrupper osv., for en praktisk konfrontasjon med de problemer og oppgaver disse står overfor.

I en tredje fase er det tilbud om et lengere engasjement i Australia eller andre land for en åndelig og moralsk opprustning.

BESØK FRA JAPAN

En gruppe på 51 japanere som var kommet til Papua New-Guinea for å besøke krigsgraver og slagmarker fra 2. verdenskrig, ble mottatt i hjemmet til Alice Wedega i Port Moresby. Hun var den første kvinnen i landets lovgivende forsamling.

Papua New-Guinea led meget under krigen, men gjestene ble tatt imot med stor varme, blant annet av miljøvernministeren. Kumalau Tawali, en av landets best kjente diktere, talte om Japans og Papua New-Guineas oppgaver for fremtiden.

Lovet være du, min Herre,
med hele din skapning
særså for Broder Sol
som skjenker oss dagen og lyset.
Vakker er han i sin veldige glans
om deg, du Allerhøyeste, vitner han . . .

Lovet være du, min Herre,
for vår søster Moder Jord,
som nærer oss og bærer oss
og gir liv til alle slags frukter
og fargerike blomster og urter . . .
Lov og pris min Herre
og takk og tjen ham
i stor ydmykhet.

Frans' ånd er fremdeles levende blant mange av menneskene i Spoleto-dalen. Vi dro alle tolv for å besøke Carlo Carretto, en kjent skikkelse i den katolske kirke, hvis bøker er blitt solgt i hundre tusener i mange land. Carretto var leder for den katolske ungdommen i Italia og en av de ansvarlige for «Katolsk aksjon». En dag sa Gud til ham: «La alt ligge og kom med meg ut i ørkenen. Nå ønsker jeg ikke lenger din handling, men din bønn og din kjærlighet.» Carretto forlot alt og dro ut i Sahara som novise i et ensomt kloster. Noe av det som betød mest for ham var hans venner: Han hadde med seg en adressebok med over tusen navn. «Du må gjøre et klart brudd, Carlo,» sa hans novisemester som selv hadde levet i ørkenen i 20 år. Carlo gikk bak en sanddyne og brente sin adressebok. Det betød ikke slutten på vennskapene. «Jeg opplevet deres nærvær nesten fysisk i det øyeblikket,» sa han. «Å be var blitt min viktigste oppgave, mitt hardeste daglige arbeid, og jeg forsto hva det betyr å bære de andre i bønn.»

Arbeidet må bli bønn

Til oss tolv som satt rundt et urgammelt massivt bord i hans enkle hjem, sa han: «Den virkelige synd er å nekte å tro. Det alvorligste ved å stjele eller hore er at jeg vender ryggen til den nåde og kraft som Gud har stilt til min disposisjon. Gud er selve vårt opphav og vårt vesen. Og han er vår fremtid.» En av oss, en husmor, spurte hvordan hun skulle legge om livet sitt for at Gud skulle få mer plass blant de tusen hverdagsplikter. «Du behøver ikke å legge om noe som helst,» var svaret, «men la alt du gjør være animert av Gud. Selve livet og arbeidet må bli bønn.»

Jeg ble slått av at fransiskanerne som viste oss rundt, fortalte med slik iver og kjærlighet om stedene vi besøkte. De må ha fortalt det samme om og om igjen til titusener av turister, men det var ikke en rutine de lerte av seg. De kjempet for at vi skulle forstå Frans' budskap til vår egen tid.

I godt selskap

«Nylig hadde vi besøk av Berlinguer, formannen i det italienske kommunistpartiet og hans kone,» fortalte pateren som viste oss rundt Basilica di S. Francesco. «Hans kone går i kirken hver dag, og jeg tror at også han har en tro. Han nølte litt da jeg ba ham om å undertegne gjesteboken, men da jeg sa at det ikke var noen risiko i å være assosiert med 'el poverello', den fattige Frans, gjorde han det.»

BLI DUS MED JACOBSEN

...og ladet snø

en maskin fra
REINHARDT

En start sikker Jacobsen Imperial snøfreser rydder vel effektivt og lett vint. 2 modeller, 8 HK med 65 eller 75 cm arbeidsbredde.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A-S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Jens-Jonathan Wilhelmsen

MENNESKET OG STRUKTURENE

Alle som har anledning til å påvirke den offentlige mening bør lese den . . .

Ukentlig får vi i avisredaksjonene samfunns-kritiske analyser inn på bordet . . . Enkelte av disse selsomme magisteravhandlinger er så tørre og uengasjerte at det er tvilsomt om noen leser dem.

I dette koret er Jens-Jonathan Wilhelmsens «Mennesket og strukturene» en ensom svale. Og som andre svaler skal den riktig være velkommen.

Jeg tror at både våre politikere, våre journalister og alle andre som i noen grad har anledning til å påvirke det man kaller den offentlige mening, burde ta denne lille boken for seg . . .

Redaksjonssekretær Ingvar Haddal
i «Vårt Land».

«Mennesket og strukturene»
av Jens-Jonathan Wilhelmsen.
Perspektiv-bøkene — Dreyers Forlag.
Kr. 30,-. Fåes hos alle bokhandlere.

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

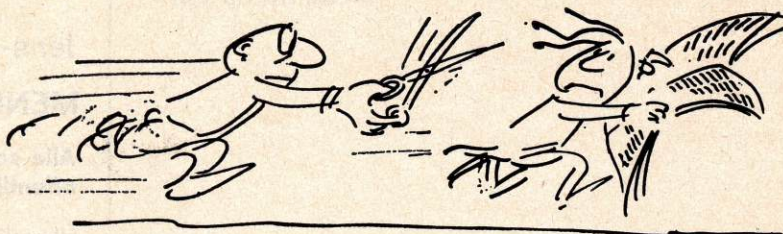
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

— Vi må slutte å snakke så mye om fremmedarbeiderne og heller begynne å snakke med dem. Fremmedarbeiderfamilien er svært isolert og det gjelder menn så vel som kvinner og barn. Det er ikke mange av dem som har sett hvordan en norsk familie lever.

— Kontakt er altså en nøkkel til å løse problemene?

— Ja, det er svært viktig å få folk i tale. Her tror jeg Kirken har et stort ansvar . . . Menighetene burde i langt større grad ta initiativ for å bryte isolasjonen. Kirken har mulighet til å skape sosial kontakt og til å få nordmenn til å være sammen med sine utenlandske naboer i det lokale miljø. Og her behøver menighetene slett ikke ha noe kompleks fordi de eventuelt skulle bli beskyldt for å lure evangeliet inn bakveien. Det er en viktig oppgave bare det å være med å skape et sosialt miljø for innvandrerne.

Rune Gustavsen, leder for undervisningen av fremmedarbeiderbarn i grunnskolen i Oslo, i Vårt Land 12.9.1978.

Handling springer ikke ut fra tenkning, men fra en vilje til ansvar.

Dietrich Bonhoeffer.

Det er først når vi frigjør oss fra dagens rent mekaniske og pragmatiske tenkning at vi oppdager hvor lett vi griper til relative verdier og tomt prat. Ikke desto mindre er det vår sjel og vår samvittighet som blir det solide utgangspunkt når vi skal gi oss i kast med å løse menneskelige problemer, og de forblir vår eneste rettesnor å vurdere ut fra. Bare disse alene står som prøvestenen for alle våre verdier og deri ligger også vår redning.

Vladimir Maximov, Caux, september '78.

PTT (det franske postvesen) er indignert . . . Men forbrukerorganisasjonens små oppdagelser har vakt oppsikt i massemedia, fordi den bekrefter det inntrykk folk lenge har hatt. Ikke engang posten er som den var. PTT har innført alle slags nymotens ting: Frimerkeautomater og postvertinner i fikse uniformer med filmstjernesmil, for å nevne noe, foruten naturligvis hel- og halvautomatisering i stor stil. Det hjelper ikke. Posten er ikke hva den var.

Årsakene er sikkert mange. Og dette er ikke noe spesielt fransk fenomen. Personlig observerte jeg det samme i USA for ti år siden, og merker meg nå bare at mange europeiske land har «kommet etter». Det er et generelt offentlig forfall mange steder, som står i grell kontrast til den store velstanden . . . Og derfor er det interessant at den franske forbrukerorganisasjonen har begynt å ta for seg de offentlige tjenester også . . .

Gidske Anderson i Arbeiderbladet 20.9.1978.

— Hva med Deres egen opplevelse av kristendommen, etter fire års samliv med den?

— Jeg følte meg på mange måter som en som betrakter det hele utenfra, fordi vi jo forsøkte å forholde oss objektivt. Men de kristne vi møtte — både de nålevende og dem fra historien — som troen betydde mye for, de gjorde et sterkt inntrykk. Apologetene, de som skulle forsvare den kristne tro, og de evangeliserende, skapte avstand.

Bamber Gascoigne, ansvarlig for TV-programmet «De kristne», intervjuet i Aftenposten 18.9.1978.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN